

Република Србија
УПРАВНИ СУД
16 У 3131/10 (2008)
12.05.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Невене Милојчић, председника већа, Мирјане Аранђеловић и Обрада Андрића, чланова већа, са судијским помоћником Драгицом Вранић, записничарем, одлучући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., кога заступа пуномоћник Зоран Д. Поповић, адвокат из Београда, ул. Велизара Станковића број 4/7, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа – Регионални центар Београд, ради поништаја решења број 7311-143/06 од 14.02.2008. године, у предмету одређивања привремене мере обезбеђивања наплате пореза, у нејавној седници већа, одржаној 12.05.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења првостепеног органа - Министарства финансија, Пореске управе – Филијале Вождовац број 433-21/05-520 од 23.09.2005. године, а којим је тужиоцу тачком 1. диспозитива одређена привремена мера обезбеђења наплате пореза – упис хипотеке у виду законског zaloжног права у корист Републике Србије, на непокретности пореског обвезника, овде тужиоца, на к.п. бр. ..., уписаној на име

пореског обвезника у ЗКУЛ бр. ..., КО ... , ради обезбеђења наплате годишњег пореза на укупан приход грађана, који није доспео за наплату, али је покренут поступак утврђивања, а постоји опасност да порески обвезник осујети, онемогући односно учини неефикасном његову наплату, тачком 2. диспозитива наложен је попис непокретности из тачке 1. диспозитива у циљу установљивања привремене мере – упис хипотеке, тачком 3. диспозитива одређено је да ће попис и процену непокретности извршити овлашћени радник Пореске управе, при чему је тачком 4. диспозитива одређено да се привремена мера установљава, уписом хипотеке у земљишне књиге – катастар непокретности. Тачком 5 диспозитива истог решења је предвиђено да привремена мера из тачке 1. овог решења траје до наплате пореза ради чијег је обезбеђења установљена, стим да према тачки 6. диспозитива истог решења жалба против решења не одлаже његово извршење.

Тужилац тужбом поднетом Врховном суду Србије дана 26.03.2008. године заведеном под бројем У. 2198/08, оспорава законитост решења туженог органа, истичући да за одређивање привремене мере није довољна испуњеност формалних разлога (погрешна адреса у пореској пријави), већ мора постојати реална опасност од осујећења наплате пореза и која се огледа у фактичком поступању пореског обвезника, у циљу избегавања и опструкције пореског поступка (непримање позива, опструкција поступка и сл.), што у конкретној ситуацији не постоји. Сматра да на напред наведени начин пореским органима се даје слобода да злоупотребљавају право и из формалних разлога ограничавају појединцима нека од основних права како је и право својине успостављајући право хипотеке у корист државе, и ако за то не постоји ни један реалан разлог. Због тога сматра да очигледно нису постојали законски разлози за одређивање привремене мере због чега је решење незаконито. Истиче да је неприхватљиво поступање првостепеног органа који тужиоцу није омогућио учествовање у поступку јер је изјава од њега морала бити узета пре доношења првостепеног решења, а да образложење другостепеног органа да је овај пропуст исправљен тако што је у поступку по жалби тужиоцу омогућено да се изјасни о чињеницама битним за решење, не може исправити неправилности учињене у поступку који је претходио доношењу првостепеног решења. Због свега наведеног, предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управном суду су дана 01.01.2010. године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Сл.гласник РС", бр.116/08 и 104/09), и члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године, није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, сагласно члану 29. став 1. истог Закона.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку, у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр.46/96), и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, а који се примењује сходно одредби члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" бр.111/09), Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управе ствари нашао:

Тужба је неоснована.

Из списка предмета ове управне ствари и према образложењу оспореног решења, правилна је одлука првостепеног органа који је решењем, на основу члана 66. став 1., члана 87. став 1. и члана 160. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02...61/05), тужиоцу одредио привремену меру обезбеђења наплате пореза – упис хипотеке у виду законског zaloжног права у корист Републике Србије, на непокретности пореског обвезника – тужиоца која се налази у ..., у ул. ... број ..., на к.п. бр. ... уписаној на име пореског обвезника у ЗКУЛ бр. ... КО ... , ради обезбеђења наплате годишњег пореза на укупан приход грађана, који није доспео за наплату, али је покренут поступак утврђивања, а постоји опасност да порески обвезник осујети, онемогући, односно учини неефикасном његову наплату.

Ставом 3. члана 66. наведеног закона је прописано, да су привреме мере у смислу овог закона, zaloжна права на покретним стварима, непокретностима, новчаним средствима и потраживањима пореског дужника. Одредбом члана 87. став 1. истог Закона прописано је да се привремена мера обезбеђивања наплате пореза у виду zaloжног права у корист републике може установити и на непокретности пореског

обвезника у смислу члана 66. став 4. тог Закона. Чланом 87. став 7. Закона о пореском поступку и пореској администрацији прописано је да се заложно право у корист републике установљава уписом у одговарајући регистар.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово са разлога што се тужилац као порески обвезник не налази на пријављеној адреси из поднете пореске пријаве – Улица ... бр. ..., имајући у виду да је у поступку на несумњив начин утврђено да је та непокретност отуђена уговором о купопродаји непокретности дана 22.08.2003. године. Стога је правиан закључак из образложења првостепеног решења да постоји опасност да порески обвезник осујети, онемогући, и учини неефикасном евентуалну наплату пореза, па су се стекли законом прописани услови за установљавање привремене мере обезбеђења наплате пореза из члана 66. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Првостепени орган је донео решење о одређивању привремене мере обезбеђења наплате пореза – уписом хипотеке у виду законског заложног права на непокретности пореског обвезника наведеној у диспозитиву првостепеног решења. Тужени орган је ценио наводе жалбе да је првостепени орган од странака морао узети изјаву пре доношења првостепеног решења а не накнадно, као и да пуномоћнику није било омогућено да до 03.10.2005. године, да било какву изјаву, нити је било каква изјава од њега тражена, тужени је оценом овог навода жалбе нашао да исти није од утицаја на другачије решење ове управне ствари јер је првостепени орган у допуни поступка по жалби, у смислу одредбе чл. 9. и 133. Закона о општем управном поступку и члана 24. тачка 7. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, омогућио тужиоцу да се изјасни о чињеницама битним за доношење решења а што је тужилац и учинио.

Суд је ценио наводе тужбе, па и овај навод у погледу могућности изјашњења тужиоца у проведеном поступку, па налази да је правилна оцена туженог органа овог навода жалбе и исту оцену у потпуности прихвата, поготову имајући у виду да је управни поступак јединствен, због чега су супротни наводи тужбе неосновани.

Са изнетих разлога, Управни суд налази да доношењем оспореног решења није повређен закон на штету тужиоца, па је одлучио као у диспозитиву пресуде, у смислу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), а који се примењује на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 12.05.2010. године, 16 У 3131/10 (2008)

Записничар
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа-судија
Невена Милојчић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КО